

Agrippa povedal Pavlovi: Dovoľuje sa ti hovoriť za seba. Vtedy vystrel Pavel ruku a bránil sa:

Skutky 26:1

V našej rodine boli udalosti, situácie, v ktorých sme boli preskúšaní vo viere. Týchto situácií bolo už dosť a v nich sme zistili a potvrdilo sa nám, že svoj život nemáme vo svojich rukách a že sa musíme spoliehať na Pána a ako kresťania inak ani robiť nemôžeme.

V takom období som veľakrát prichádzal k textom, v ktorých apoštol Pavol hovorí o sebe, o svojom živote, o situáciách a udalostiach, ktorými prechádzal. Príklad jeho viery a spoľahnutie sa na Boha ma povzbudili a verím, že povzbudenie z jeho slov/svedectiev v týchto textoch môžeme stále čerpať aj dnes.

Stručná história Pavlovho uväznenia

Apoštol Pavol sa vracia z tretej misijnej cesty a prichádza do Jeruzalema. Tam dôjde k tomu, že Židia z Ázie pobúrili proti nemu ľud a zajali ho s odôvodnením, že Pavol všetkých a všade učí proti izraelskému ľudu, proti Mojžišovmu zákonu a Jeruzalemu (Skutky 21:27-28). Ich úmysel bol Pavla zabiť (Skutky 21:31). Skôr než sa však tak stalo, prišli rímski vojaci, poviažali Pavla a uväznili ho vo svojom tábore (väzení) v domnení, že vyvolal vzburu (Skutky 21:28). Pavol odteraz ostáva v rímskom väzení na veľa rokov. Počas tohto obdobia je viackrát vypočúvaný, bráni sa proti krivým obvineniam, ostáva však stále vo väzení.

Obhajuje sa hneď po zajatí na ceste do rímskeho tábora a na druhý deň pred Veľkou židovskou radou. Potom, ako sa tisícnik Klaudius Lyziáš dozvedel o úkladoch proti Pavlovi zo strany Židov, ktorí ho chceli úkladne zabiť, posla Pavla ako väzňa z Jeruzalema do Cezarey k vladárovi Felixovi. Pavol je uväznený v Herodesovom palace v Cezarei.

Felix pozval Pavlových žalobníkov z Jeruzalema a po piatich dňoch vypočul pre nimi Pavla (Skutky 24:1-23). Ďalšie vypočúvanie Pavla bolo pred Felixom a jeho ženou Druzillou (Skutky 24:24). Pavol zostáva uväznený v Cezarei na ďalšie dva roky. Felix končí v Cezarei svoje pôsobenie a prichádza jeho nástupca Poncius Festus (Skutky 24:27).

Keď do Cezarey prišiel kráľ Agripa i Bernika pozdraviť Festa (Skutky 25:13-14), Festus mu predviedol väzňa Pavla (Skutky 25.23-27) a nasleduje Pavlova vypoveď/svedectvo pred Agripom (Skutky 26:1-32). Po vypočutí pred kráľom Agripom je rozhodnuté, že Pavol bude aj naďalej väznený a je poslaný do Ríma pred cisára (Skutky 26-32).

Pavol svedčí o Kristovom zmŕtvychvstaní

Text Písma z Pavlových obhajob ukazuje veľmi veľa zaujímavého a je v nich samozrejme aj evanjelium, ktoré Pavol zvestuje prítomným svojou obhajobou. Pavol pred kráľom Agripom prišiel k bodu, ktorý bol preňho veľmi dôležitý - a to bolo Kristovo zmŕtvychvstanie. *“čo vy súdite, že je to neuveriteľné, ak Boh kriesi mŕtvych?”*

” (Skutky 26:8); a vo verši 23 hovorí: “

totiž, že či je to možné, aby Kristus mohol trpieť a či prvý zo zmŕtvychvstania mŕtvych bude zvestovať izraelskému ľudu i pohanom svetlo

.”

Pavol používa zmŕtvychvstanie Kristovo ako argument. On sa už na zmŕtvychvstanie odvoláva ako na niečo, čo je fakt. V dnešnej dobe musíme veľmi zápasiť, aby sme dokázali Kristovo

zmŕtvychvstanie, pretože ľudia naň už neveria a vytvorili si mnohé teórie, ktorými sa snažia vyvrátiť, že Kristus vôbec vstal z mŕtvych. Sú rôzne prehlásenia (teórie), ktoré hovoria, že Ježiš Kristus skutočne nezomrel, a že neskôr sa v hrobe, v tej chladnej jaskyni, prebral, teda, že nebol skutočne mŕtvy. Iná teória hovorí, že ľudia mali len halucinácie, keď tvrdili, že videli vzkrieseného Krista. Ale svedkov vzkriesenia bolo príliš veľa na to, aby sa Jeho zmŕtvychvstanie dalo odmietnuť. Iní ľudia si vytvorili teóriu, že to nebol Ježiš, a že ten vzkriesený nebol skutočný Kristus, ale že to bol niekto jemu podobný. Židia rozšírili fámu, že v noci k hrobu prišli učenáci a ukradli telo Ježiša, keď vojaci spali (Matúš 28:13).

Ľudia sú veľmi tvoriví, pretože vedome chcú zapierať Boha - nechcú sa mu poddať. Uveriť v Ježiša Krista a odovzdať mu život, je pre nich veľmi "rizikové". Aj napriek týmto "teóriám" svedectvo z mŕtvych vstania Ježiša Krista bola veľmi dobre známa udalosť a nedalo sa jej vyhnúť. Na nej stavia Pavol, keď sa pred kráľom Agripom bráni slovami: *"Lebo ved' kráľ vie o týchto veciach, ktorému i smelo hovorím, lebo som presvedčený, že nieto ničoho z toho, o čom by nevedel, lebo ved' sa to nepodialo voľakde v kúte."* (Skutky 26:26). Neudialo sa to v kúte – a skutočne sú to udalosti, na ktorých stojí kresťanstvo, ved' Pavol hovorí v 1. Korinským 15:17 *"a ak Kristus nevstal z mŕtvych, márna je vaša viera, ešte ste vo svojich hriechoch"*.

Tieto udalosti boli pre Pavla kľúčové a bolo to niečo, o čo sa mohol oprieť a aj my dnes sa môžeme oprieť o to, že Kristus vstal z mŕtvych. On prvý a my potom neskôr. Toto je nádej, ktorú máme ako kresťania. Festus, ktorý bol pohan, vydržal Pavla počúvať až po zmŕtvychvstanie, ale ďalej mu boli Pavlove slová bláznovstvom.

Nebolo to prvýkrát, keď sa ľudia Pavlovmu svedectvu o z mŕtvych vstalom Kristovi smiali. Bolo tomu tak už aj v Aténach na Aeropágu: *“Ale keď počuli o vzkriesení z mŕtvych, jedni sa posmievali, a druhí povedali: Vypočujeme ťa o tom aj po druhé.”* (Skutky 17:32). Čiže keď Pavol kázal, počúvali ho, ale keď hovoril o vzkriesení z mŕtvych, to bolo na ľudí už priveľa. Hoci Židia vo všeobecnosti nemali problém so vzkriesením z mŕtvych, pohoršovali sa nad zvesťou, že skrze meno vzkrieseného Ježiša Krista dosiahne odpustenie hriechov každý, kto verí v Neho. Pohanovia neverili vo vzkriesenie, preto reagujú na posolstvo o Kristovom zmŕtvychvstaní aj takýmto spôsobom: je im to bláznovstvom.

Ľudia by možno radšej chceli počuť nejaké vedecké teórie o záchrane človeka a večnom živote v zmysle, že záchrana príde tak, že veda objaví spôsob ako uchovávať život a takým spôsobom človek bude zachránený na večnosť. Ale to, že niekto zomrel za nás, vstal z mŕtvych a dáva večný život – to nechceme prijať, to znie ako bláznovstvo.

Pre Grékov bol kríž bláznovstvom a pre Židov pohoršením. Aj dnes máme veľa takýchto “Grékov”, ktorí chcú počúvať “múdrosti” - niečo, čo im pohladí myseľ, ale posolstvo kríža počuť nechcú.

Stále máme aj “Židov” – ľudí, ktorí sa snažia spasenie získať zo skutkov a chcú aj nás prinútiť k tomu, aby sme sa nejakým spôsobom dali pod zákon a týmto spôsobom dosiahli pred Bohom ospravedlnenie a spasenie. Evanjelium je preto pre Grékov bláznovstvom a pre Židov pohoršením.

Pavlova odpoveď Festovi bola: „Ale Pavel povedal: Nebláznim, výborný Feste, ale hovorím slová pravdy a zdravého rozumu.“ (Skutky 26:25). Obrátil sa potom už nie na Festa, ale na Agripu, pretože Agripa bol Žid a vedel o týchto udalostiach: *“Lebo ved’ kráľ vie o týchto veciach, ktorému i smelo hovorím, lebo som presvedčený, že nieto ničoho z toho, o čom by nevedel, lebo ved’ sa to nepodialo voľakde v kúte. Či veríš, kráľu Agrippa, prorokom? Viem, že veríš.”* (Skutky 26:26-27).

Keď si Agripa vypočul Pavlovo svedectvo, keď počul o zmŕtvychvstaní, a keď počul to, čím sa Pavol obhajuje, tak reaguje slovami: „Bez mála by si ma na–hovoril stať sa kresťanom.“ (Skutky 26:28). Pavlova kázeň, Božie slovo a jeho svedectvo na kráľa Agripu zapôsobili, oslovili ho.

Ale je veľký rozdiel medzi takmer byť kresťanom a byť naozaj kresťanom. „Takmer“ nestačí a „bezmála“ je málo na to, aby človek mohol byť kresťanom. Pavol v tomto zmysle potom ďalej aj hovorí: *“Žiadal by som si od Boha, i bez mála i bez mnoha, aby si sa nie len ty, ale aby sa i všetci, ktorí ma dnes čujú stali takými, aký som i ja, okrem týchto pút.”* (Skutky 26:29). Kráľ Agripa a aj ostatní konštatovali, že Pavol neurobil nič, čo by bolo hodné smrti alebo pút: *“Tento človek mohol byť prepustený, keby sa nebol odvolal na cisára.”* (Skutky 26:32).

Pavol bol poviazaný, bol v putách. V tomto zmysle ho nečakalo nič dobré a príjemné. Ale z jeho pohľadu on bol slobodný človek. Pavol vedel, že v jeho živote sa naplňa Božia vôľa. Vedel, že Boh má s ním plán, zámer a spoliehal sa na Neho.

Človek, ktorý prijal od Boha milosťou večný život, má veľkú slobodu. Skutočná sloboda je v tom, že môžeme robiť to, čo je správne. Nie je slobodou to, že si môžeme robiť , čo chceme, ale sloboda je, že môžeme robiť to, čo je Božia vôľa pre nás. Toto Pavol mal. Pavol bol slobodný, i keď mal na rukách putá. Pavol poznal Božiu vôľu pre svoj život a poznal ju aj v tejto konkrétnej situácii: *“Neboj sa, Pavle, lebo ako si pevne o mne svedčil v Jeruzaleme, tak musíš svedčiť aj v Ríme .”* (Skutky 23:11).

Pavla obvinili z mnohých vecí. Obvinili ho, že je sektár, že je bludár, že zneuctil chrám a pod., ale nič z toho, čo na neho žalovali, sa neukázalo pravdivé, nenašli nič proti nemu. Pavol mohol pre svojimi žalobcami a sudcami pokojne stáť a s čistým svedomím povedať: Som nevinný. To je príklad aj pre nás, veriacich v Ježiša Krista, aby sme boli pre svet takýmto svedectvom, aby na nás nenašli vinu.

Pavol hovoril odvážne, bez kompromisov, aj keď by ho jeho vlastná reč mohla ohroziť. *“Lebo ak krivdím a spáchal som niečo hodné smrti, nezdráham sa zomrieť, ale ak je nič, čo títo na mňa žalujú, nikto im ma nemôže darovať. Na cisára sa odvolávam .”* (Skutky 25:11). Pavol hovorí: Ak si zaslúžim smrť, tak sa nezdráham zomrieť, a tak spravodlivo hľadajte na mne chybu. Hľadajte teda, či niečo proti mne máte. Pavol bol naozaj odvážny a nepotreboval zakrývať svoj život alebo nejakým spôsobom prispôbovať svoju reč.

Kráľ Agripa a ostatní prítomní vtedy a mnohí ľudia dnes už počuli o tom, že tu bol Kristus, ktorý žil, bol ukrižovaný a bol pochovaný, ale na tretí deň vstal z mŕtvych. Pavlovo svedectvo o tom, ako sa stretol s Kristom a ako Kristus zmenil jeho život, je k dispozícii pre ľudí i dnes. Otázka

stojí aj dnes tak ako vtedy: Ako odpovieš na evanjelium? Odpovieš tak, ako odpovedal Agripa, ktorý povedal: *“Bez mála by si ma nahovoril stať sa kresťanom.”* Takáto odpoveď je však smutná, lebo v živote človeka nič nerieši. Takýto človek ostáva aj naďalej vo svojich hriechoch, ostáva aj naďalej na ceste, ktorá vedie do zahynutia.

Možno sa po takomto kázaní a svedectve rozhodneš: *“Tak dobre, aj nabudúce prídem a budem počúvať.”* Ale ak zase neučiníš krok viery a neuveríš v Krista, ostáva všetko aj naďalej tak ako predtým. Pavol by bol dal všetko za to, aby ľudia, ktorí tam boli a počúvali ho, uverili, a aby boli oslobodení tak, ako bol on slobodný, oslobodený pravdou. Tak aj my – kážeme, svedčíme, zvestujeme evanjelium Ježiša Krista, toho ukrižovaného a z mŕtvych vstalého a voláme ľudí k Bohu.

Teda za Krista posolstvujeme, ako čo by sám Boh napomínal skrze nás, prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom!

2. Korinským 5:20